



---

## Vincenza Belliniego

---

**Dzielnice:** Białoleka

**Osiedla:** Szamocin

**Atrybuty:** Nazwy pamiątkowe Artyści

**Rok utworzenia nazwy:** 2017

---

### Opis

Vincenzo Bellini (1801-1835) - kompozytor. Urodził się na Sycylii. Do Królewskiego Kolegium Muzycznego San Sebastiano w Neapolu został przyjęty późno, dopiero w wieku siedemnastu lat. Przedstawił utwór symfoniczny i mniejsze formy muzyki religijnej. Nie był uważany za szczególnie utalentowanego. Pierwsze dwie opery: wystawiona w szkolnym teatrze *Adelson i Salvini* (1825) oraz *Bianca i Fernando* przyjęta przez neapolitański Teatro San Carlo (1826) nie miały powodzenia, choć późniejsi komentatorzy dostrzegli w nich przebłycki geniusz. Przy trzeciej, zatytułowanej *Pirat (Il pirata)*, los zetknął go z Felicem Romanim (1788-1865), najpoważniejszym librecistą epoki romantyzmu. Jej premiera w mediolańskiej La Scali (1827), podobnie jak następnej, *Nieznajomej (La straniera)*, zakończyła się sukcesem. Przez dwa następne lata (1830-1831) Bellini stworzył z Romanim dzieła, które zajęły trwałe miejsce w historii opery: *Capuleti i Montecchi*, *Lunaticzkę* i *Normę*. Wystawiane, wykonywane, nagrywane są nadal. Współcześni dostrzegli w nich nowy styl. Bellini dominującym elementem opery czynił subtelne melodyczne piękno. Scenom nadawał ciągłość. Wprowadzał tragiczne finały, a w partyturach orkiestrowych eksperymenty wzmagające nastrój. Wbrew ówczesnej praktyce chciał np. w *Normie* by grały trzy kotły, nie dwa, i by kotlista używał dwóch pałeczek, nie jednej. Wielką wagę przywiązywał do tekstu, i przekazu każdego słowa. Dążył do tego, by jego opery wywoływały dreszcz i wzruszały do łez. Publiczność Wiednia, Wenecji, Mediolanu, Drezna, Madrytu, Londynu, Berlina tak właśnie je przyjmowała. Oklaskiwała też występujące w nich najjaśniejsze gwiazdy epoki, jak tenor Giovanni Battista Rubini, Giuditta Grisi (mezzosopran), Maria Malibran i Giuditta Pasta (soprany).

Bellini przyjaźnił się z Pastą, skomponował dla niej trzy opery. Ale Beatrice di Tenda (1833) mimo Pasty w roli tytułowej, okazała się porażką. Zerwał współpracę z Romanim i opuścił Włochy. Zamieszkał w Paryżu nieopodal Chopina i razem chodzili na przedstawienia do Théâtre Italien, gdzie grywano opery włoskie. Dzięki wpływom Rossiniego Bellini podpisał tam kontrakt i w styczniu 1835 roku wystawiono ostatnie jego dzieło: *Purytanów*. Paryski triumf nie cieszył go długo; we wrześniu nagle zmarł (na dezynterię). Wstrząśnięty Rossini organizował pogrzeb i załatwiał sprawy spadkowe. Donizetti, zawsze pełen podziwu dla talentu młodszego kolegi, poświęcił mu poruszające Requiem oraz Lamento in morte di Bellini i Sinfonię osnutą na tematach z oper zmarłego. Bellini, będąc studentem, martwił się, że nigdy nie napisze tak wielkiej muzyki, jak Rossini... A jednak taką stworzył, wielką i własną; z modelowym rodzajem operowego śpiewu: romantycznym belcanto.

W warszawskim Teatrze Wielkim dzieła Belliniego wystawiane są od 1840 roku, częściej w wieku XIX, niż w XX. I nadal się to zdarza, stanowiąc artystyczne wydarzenie.

---

## **Ciekawostki**

**Stan obecny:**

**Data nadania nazwy:** 31.07.2017

---